

”En av deltagarna räcker upp handen: Hur gör man om man vill pitcha en idé?”

Centrum för dramatik Syd genomförde workshopen Manustimmen / after School på allaktivitetshuset i Apelgård, Hermodsdal, Lindängen och Munkhätte i Malmö under 2023. Här delar Felicia Ohly med sig av sina reflektioner av att möta deltagarna på allaktivitetshuset Lindängen.

Det är första tillfället i den workshop jag ska hålla i att skriva dramatik på Allaktivitetshuset Lindängen. I rummet sitter åtta barn, två aktivitetsledare och jag. Jag presenterar mig lite fumligt, jag är dramatiker, alltså en sån som skriver pjäser, alltså såna man spelar på teatrar. Jag pausar, fortsätter: just det, något jag gillar också – jag gillar min hund, Gaia, hon är en ganska stor hund. Barnet till vänster om mig presenterar sig med namn och ålder och säger: jag gillar också stora hundar. Nervositeten lägger sig. Hur snäll får man vara.

Jag har den stora glädjen att få vara på Allaktivitetshuset i Lindängen en omgång i våras och en omgång nu i höstas och möta barn från mellanstadiet och högstadiet i för Centrum för dramatik projekt Manustimmen. Lindängen är ett av fyra allaktivitetshus i Malmö som erbjuder gratis fritidsaktiviteter på eftermiddagar och kvällar. Deltagandet är frivilligt. Jag blev inbjuden till gruppen som har aktiviteten Drama, som annars bland annat leker dramalekar och har gjort egen dockteater.

I varje omgång har vi haft tre tillfällen med 6-8 deltagare. Ambitionen har varit att deltagarna själva ska börja skriva dramatik.

- Det här är Nudelmannen.

Deltagarna sitter runt ett bord och ritar sina egna karaktärer.

Grymt, säger jag. Vad har han för relationer? Alltså, känner han någon? Har han vänner, familj, fiender?

Mm... Hans största fiende är Kallvattenmannen. Kallvattenmannen försöker förstöra Nudelmännens - vad heter det – fält, där han odlar sina nya nudelbebisar.

Oj, wow. Men hans bästa vän är Varmvattenmannen och han hjälper honom att bekämpa Kallvattenmannen.

Det låter svingrymt, det är bara att du börjar med den där scenen tycker jag. Tänk så här: vad är det första som händer?.

Kallvattenmannen kommer.

Jag läste mitt första manus när jag var fjorton, av en ren slump. Jag gick runt på biblioteket på Medborplatsen i Stockholm, en lokal som då mest liknade en lägenhet hemma hos någon som läser mycket, några dåligt upplysta rum med diverse bokhyllor och lampor med skärmar i orange, brunt och rött. Jag stannade framför det enda hyllplanet dedikerat till dramatik och drog ut Lukas Moodyssons *Fucking Åmål*. Jag läste den från pärm till pärm, studerade replikerna, situationerna, upplevde närheten och distansen i texten, hur de samverkade. Efteråt kände jag mig oklart kränkt. Varför hade ingen sagt att det här fanns tidigare?

Den här boken är jättebra, säger en av deltagarna som varit med på workshop både på våren och hösten. Hon syftar på Alexandra Loonins *Hemligt – Farligt – Heligt*, som de fått varsin exemplar av att ta med hem. Har du läst ut den redan? frågar jag. Ja, jag har läst den flera gånger. Ja den är grym, säger jag.

Som sista träff båda gångerna har vi bokat in ett studiebesök på Malmö Stadsteater. Vi går via bakvägar in i det nya scenrummet på Hipp, där Lizzie Clachans scenografi till *En familj* fyller scenen. Flera personer tar upp sina mobiltelefoner och filmar när vi går in, kommenterar: oh my god...

Det är ett imponerande rum. Jag tänker att jag hoppas att det inte är för imponerande.

En av deltagarna räcker upp handen: Hur gör man om man vill pitcha en idé? Dramapedagogen som visar oss runt svarar, ja det brukar vara regissörer och dramatiker som skickar manus till teatern, eller så har teaterchefen någon idé som hon frågar om någon vill göra. Deltagaren tar ordet igen, ivrigt: Men alltså, hur gör *jag*? Om jag har en jättebra idé som ni borde göra, vem ska jag prata med?

Centrum för dramatik